

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. DIONYSII || CARTHVSIANI, DE || DOCTRINA ET REGV-||lis
vitae Christianæ**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, 1577

VD16 D 1959

Quod propter bonitatem Dei & eius amorem, iudici debeat homo ad mundi contemptum 10.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60177)

*Que induc-
te nos debe-
ant ad odium
mundi.*

tim ac ordinate tractandum est. Itaque ex parte Dei ad mundi contemptum nos inducere debet. Primo, amor & bonitas Dei gloriosi & benedicti. Secundo, zelus diuini honoris, hoc est ingens affectio honorandi Deū perfecte, quantum possibile est. Tertio, exhibitio beneficiorum ipsius Dei. Quarto, cōsideratio promissorū eius. Quinto, quod Deus ipse in propria persona hoc ipsum consuluit. Sexto, quod ipse id fecit. De alijs autem infra dicitur.

Iohan. 8.

*Quod propter bonitatem Dei, & eius
amorem, induci debeat homo ad
mundi contemptum. Art. X.*

Esa. 26.

Nomen tuum & memoriale tuum Domine in desiderio animæ. Anima mea desiderauit te in nocte, sed & spiritus meus in præcordijs meis, de mane vigilabo ad te. Cum bonum sit appetitus obiectum, sicut Deus sublimis est bonitas, pura, immensa, perfecta: sic ipse est in infinitum desiderabilis atque amabilis, ita vt eum præ omnibus incomparabiliter amare debeamus.

mus. Vnde quicquid ab eius amore, aut sui amoris feruore impedit, auertit, retardat, iustum est spernere, abnegare, relinquere. Porro à Dei amore ac bonitate præsertim impediunt seu auertunt nos mundus, & ea quæ mundi sunt. Propter quod ait Grego. Tanto à superno amore *Gregor.* distungimur, quanto inferius delectamur, in terrenis occupamur, secularibus implicamur. Virtus namq; maior & fortior est vnita, quam dispersa. *Philoso.* Idcirco quo animæ nostræ affectus magis dispergitur atque diuiditur in creaturarum inordinato amore, seu mundana affectione, eo ad diligendū Deum debilior, frigidior, tenebrosior & ineptior redditur. Propter quod dicit Chrysosto. Pro quanta parte est cor *Chrysosto.* tuum ad aliquam rem, pro tanto est minus ad Deum. Quid enim sunt ista terrena & carnalia, nisi onera quædā grauissima, affectum hominis deorsum trahentia, à supernorum intuitu & affectu impeditiua? Totum ergo cor nostrum extendamus ad Deum, tota mēte feramur in eum. Ipse sit nobis causa & ratio diligendi omnia alia ita vt nihil in creaturis amemus, nisi in quantum

in quantum est nobis medium quoddam tendendi ad DEVM, hoc est, in quantum est nobis necessarium vel utile in via, ad patriam. Cæterum tam feruenter afficiamur ad Deum, eiusque amorem dulcissimum tanti æstimemus, vt cætera omnia, & cuncta vana ac transitoria arbitremur & aspernemur tanquam vilissima stercorea, eo quod Deus omnipotens & æternus sit omnibus prorsus in infinitum preciosior, appetibilior, gloriosior, pulchrior, dulcior, atque in omni bonitate, perfectione, nobilitate, præstantior. Itaque animæ nostræ in diuinæ maiestatis contemplatione suspensæ, angustata sit omnis creatura. Videat totum vniuersum respectu incircumscriptibilis Dei, esse velut imperceptibile punctum, nec alicuius reputationis, aut amabilitatis, ita vt nec dignum ducat transitoria ista aspicere, sed tota transformetur, inflâmetur, stabiliatur, liquefiat, & absorbeat in Deum, dicens cum sancto: Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum. Et iterum. Diligam te Domine fortitudo mea. Itemque cum Apostolo. Scio quod neque mors, neque vita, neque creatura

Philip. 3.

Psal. 72.

Psal. 17.

Rom. 8.

H. DE ARCTA VIA SALV. 305

ra aliqua poterit me separare à chari-
tate Dei. Intueamur quam vile sit pro
delitijs mortalis ac miseræ carnis, pro
humana laude & gloria, pro tempora
li honore ab hoc superessentiali, in-
commutabili, & incomprehensibili
bono auerti aut retardari. Efficiamur
coelestes, deiformes, ac deificati, fami-
liares, ac intimi Deo viuenti. *Quid 1. Cor. 6.*
nobis & istis terrenis, qui ad imaginē
super sanctæ trinitatis sumus creati?
Christi sanguine liberati, ad angelicam
beatitudinis æqualitatem vocati? *De- Gen. 1.*
spiciamus ergo hæc omnia, & in illo *Apoc. 1.*
vno, quod solum necessarium est, fixa *Luc. 10.*
atque collecta sit tota occupatio, in-
tentio, & affectio nostra. Quemadmo-
dum admonet August. Vt homo sit
aliquid: conuertat se ad illum à quo *August.*
creatus est. Recedendo enim frigescit,
accedendo feruescit: recedendo tene-
brescit, accedendo clarescit. A quo
enim habet vt sit, apud illum habet,
vt bene sit. Ipse enim Dominus Deus
noster est summa & vera suauitas,
omni suauitate dulcior, omni luce cla-
rior, omni secreto interior, omni ho-
nore sublimior. Ipse insuper vita pu-
rissima, a quo auerti, est cadere: ad quē
conuertis,

conuerti, est surgere: in quo manere,
 est vere consistere: in quo habitare, est
 viuere. Præterea sicut frumentum in
 terra putrescit, in superioribus vero
 locis conseruatur illætum, sic non pu-
 trescit cor nostrū, si eleuatur ad Deū.
 Si vero deprimatur in rebus terrenis,
 putrescit continuo, Cupio ergo te fra-
 ter præamande amore bonitatis diui-
 næ, affectu proficiendi in diuinitatis
 dilectione, desiderio tam contempla-
 tiuæ theoreticæ ac nobilissimæ uitæ
 transitoria cuncta calcare, omnem
 mūdi ornatum horrere, soli Deo tota
 mente vacare. Quod fieri nequit, nisi
 corporales delitias, vanitates munda-
 nas, ac proprias libertates omnino
 cōtemnas, prout etiam Cassianus te-
 statur, Nunquā affectus noster ad de-
 siderium æternorum perfecte accen-
 ditur, nec intellectus noster ad con-
 tēplationē celestiuū perfecte acuitur,
 nisi cura carnis fortiter refrenetur. O
 dilecte si diues vis esse, & infiniti bo-
 ni possessor consistere, audi consili-
 um sancti Ambrosij: Qui vult, inquit,
 Deum possidere, renūciet mundo, vt
 fit illi **DEVS** beata possessio. Quā-
 tum moreris mundo, tantum viuīs
 Deo.

Cassian.

Ambro.

DE ARCTA VIA SALV. 307

Deo, & quantum viuis mundo, tantum es mortuus Deo. Denique qui diligit mundum, diligit inimicum & proditorem amplexatur immundum, & amat periculum suum. Ideo Augusti. Si delectat te, inquit, hic mundus, semper vis esse immundus. Et rursus, Si amas mundum absorbebit te totum. Postremo Deum summe debemus amare. Primo propter suam bonitatem immensam. Secundo, quoniam ipse prior dilexit nos. Tertio, quoniam multa nobis beneficia iam impendit. Quarto, quoniam ampliora dare in patria decreuit atque promisit. Ad huius charitatis feruorem extendamus nos semper, quoniam iuxta doctrinam Augustini, Nō Augusti. numerositas operum, non diuturnitas temporū, sed maior charitas, meliorque voluntas auget meritum. Siquidē quod patet & quod latet in diuinis codicibus tenet, qui charitatem seruat in moribus. Ipsa namque aperit, capacemque efficit mentem amanti amati. O domine DEVS meus, tu charitas es, tu amor qui nunquam extingueris, tu cor meum accēde, tu illud inebria. Quid velut, qd 1. Cor. 13; discurre

Augusti.

Deus visit
à nobis diligitur.

Augusti.

1. Cor. 13;

discurre

308 D. DIONYS. CARTH.
discurro, de vno in aliud? quid vago
per multa? Nonne in te solo, o Deus
sancte ac adorande, Deus fortis &
glorioso, est omnium bonorum, om-
niumque pulchrorum & desiderabi-
lium perfecta possessio, incompre-
hensibilis plenitudo, opulentia quomo-
dolibet infinita? Quid ergo prestanti-
us, quid amabilius te putavi, vt abstra-
herem cor meum a te, & ad caduca il-
lud conuerterem concupiscendo quic-
quam extra & contra te? Vbi eram cum
tecum non eram, quod defluerunt
affectus mei cum te solum non deside-
rauerunt: Deus vitæ meæ quam vanè
consumpta & infructuosè dilapsa
sunt tempora mea, in quibus sine fru-
ctu vixi coram te. Verum deinceps
immobilitetur anima mea in te, qua-
tenus sicut desiderat ceruus ad fontes
aquarum, ita desideret anima mea ad
te Deus.

Psal. 41.

*Inductio ad contemptum mundi
ex zelo honoris diuini.*

Articul. XI.

1. Reg. 2.

Q Vicunque glorificauerit me,
glorificabo eum, ait Dominus.
Qui